

Τέτοιες μέρες, εδώ και 41 ολόκληρα χρόνια, φέρνουμε στη μνήμη μας ένα από τα πλέον ταλαιπωρημένα παιδιά του Ελληνισμού, την Κύπρο και τον μαύρο Ιούλιο του 1974 με την τουρκική εισβολή και τον ακρωτηριασμό της μεγαλονήσου.

Μνημονεύουμε σήμερα τους νεκρούς και προσευχόμαστε για τους αγνοούμενους μαχητές της κυπριακής ελευθερίας και θύματα της πιο μεγάλης και οδυνηρής τραγωδίας της σύγχρονης ιστορίας του Ελληνισμού.

Τα μνημόσυνα των ηρώων μας είναι ένας ύμνος στην ιστορία της πατρίδας. Είναι ημερολόγιο ιστορικής μνήμης για τους διαχρονικούς αγώνες που συνοδεύουν τον λαό μας στην πολυτάραχη πορεία του μέσα στην ιστορία. Τα μνημόσυνα των ηρώων μας, είναι η άσβεστη φλόγα της ελευθερίας, της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης που φωτίζει τον άνισο αγώνα που έδινε από καταβολής κόσμου αυτός εδώ ο μικρός λαός, ο μέγας.

Οι ορδές του Τούρκου επιδρομέα και κατακτητή επαιρόνται και αλαλάζουν αυτές τις μέρες, ανεμίζοντας προκλητικά την ημισέληνο της κατοχής στα σκλαβωμένα χωριά και τις πόλεις της Κύπρου θυμίζοντάς μας πως δεν ζούμε περιτριγυρισμένοι από φίλους και συμμάχους.

Αρκετά μακρύτερα από τις στρατιωτικές παρελάσεις του Αττίλα, εμείς αναλογιζόμαστε ξανά, με πολλή οδύνη, τους νεκρούς της εισβολής, τους ξεριζωμένους αδελφούς μας, τους Ελλαδίτες και Κυπρίους αγνοούμενους, τους εγκλωβισμένους, την έκταση της καταστροφής. Προσπαθούμε ακόμα να επουλώσουμε τα τραύματα στο σώμα της μικρής μας Κύπρου, αλλά μετρούμε και το βάρος της ιστορικής μας ευθύνης απέναντι στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του Ελληνισμού.

Ιδιαίτερα εμείς εδώ, οι Μεσσήνιοι, είχαμε την τιμή να λάβουμε μέρος στην υπεράσπιση των εσχατιών του Ελληνισμού με δεκάδες μαχητές, πάνω από 80 παλικάρια, που αγωνίστηκαν μέχρι εσχάτων και ορισμένοι απ' αυτούς έδωσαν και τη ζωή τους ακόμα για την πατρίδα, ενώ άλλοι περιλαμβάνονται στους καταλόγους των αγνοουμένων, στους καταλόγους της αιώνιας κατασχύνης των απογόνων του Αττίλα. Ηρωες, παλικάρια αληθινά που τίμησαν τον τόπο τους και δόξασαν το όνομα της Ελλάδας.

Τέτοιες στιγμές έχουμε επίσης χρέος εκτός από την οφειλόμενη τιμή σε αυτούς τους ανθρώπους, να αναλογιστούμε και τα αίτια, να μελετήσουμε καλά τι μας οδήγησε σε αυτή τη συμφορά, για να μην επιτρέψουμε να επαναληφθεί ξανά στη Θράκη, στα νησιά μας, σε κανένα κομμάτι της πατρίδας μας.

Επιτρέψτε μου λοιπόν, επιγραμματικά, για να μη σας κουράσω, να εκφράσω κάποιες σκέψεις μου, με αφορμή τα όσα συνέβησαν στην Κύπρο πριν 40 και πλέον χρόνια.

Πρώτ' απ' όλα, για τη στιγμή που επιλέχθηκε: η Ελλάδα με δικτατορικό καθεστώς και διεθνώς απομονωμένη, χωρίς συμμάχους. Η Κύπρος σε αναταραχή, εξαιτίας του άφρονος πραξικοπήματος κατά του Μακαρίου, λίγες μέρες πριν την εισβολή. Ένας

στρατός που είχε εξέλθει του φυσικού του χώρου, των στρατώνων, και ασχολείτο με την πολιτική, παραμερίζοντας την πραγματική αποστολή του. Ένας λαός διχασμένος, φοβισμένος, χωρίς ηθικό και διάθεση να αντισταθεί. Οι μεγάλοι μας «σύμμαχοι» να «καλείνουν» το μάτι στον εισβολέα και ο υπόλοιπος κόσμος να παρακολουθεί ατάραχος τη συμφορά. Έτσι θα μπορούσε κανείς να περιγράψει το σκηνικό εκείνων των ημερών.

Όσοι θεωρούν πως αυτά σήμερα δεν γίνονται επειδή μας προστατεύουν οι «σύμμαχοι» μας, πλανώνται πλάνην οικτράν. Ας μην ξεχνάμε ότι η οικονομική και κοινωνική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η χώρα τα τελευταία χρόνια, δεν μπορεί παρά να εμπνέει ανησυχία για το μέλλον του τόπου. Αυτοί που θεωρούσαμε μέχρι πρότινος συμμάχους, προσπαθούν με κάθε μέσο να μας στραγγαλίσουν οικονομικά, να μας ταπεινώσουν εθνικά. Η χώρα σε διαρκή αναταραχή, ένας λαός διχασμένος και αμήχανος για το τι μέλλει γενέσθαι. Και οι απόγονοι του Αττίλα ενισχυμένοι και δυνατοί, δείχνουν αποφασισμένοι να επιβάλουν τις θελήσεις τους.

Σε αυτή τη δύσκολη θέση στην οποία έχουμε φτάσει, οφείλουμε στους εαυτούς μας και στον Ελληνισμό, να μην αμελήσουμε το πατριωτικό μας καθήκον: Η πολιτική μας ηγεσία, έχει χρέος να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων και, παραμερίζοντας τις όποιες - θεμιτές - διαφορές, να προχωρήσει ενωμένη στον κοινό στόχο. Η θρησκευτική μας ηγεσία έχει κι αυτή καθήκον να εμπνεύσει και πάλι τον λαό, να σταθεί δίπλα στον βασανισμένο συνάνθρωπο, να ενισχύσει τον πεινασμένο, να παρηγορήσει τον απελπισμένο. Εμείς οι δάσκαλοι, είμαστε υποχρεωμένοι να διδάξουμε πρώτα με το δικό μας προσωπικό παράδειγμα, το ήθος και την αγάπη στα γράμματα. Αλλά κι ο καθένας από τον δικό του χώρο, έχει το δικό του πατριωτικό καθήκον που μόνο αυτός γνωρίζει και θα πρέπει να μην αμελεί.

Μόνο έτσι θα προχωρήσουμε μπροστά με αισιοδοξία. Μόνο έτσι δεν θα θρηνήσουμε άλλες χαμένες πατρίδες, άλλες τραγωδίες, όπως αυτή της Κύπρου. Αυτό είναι το χρέος μας απέναντι στην Ιστορία.

Σας ευχαριστώ.